

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เข้าวันเสาร์ที่ 18 พฤษภาคม 2556..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาท่านสาธุชนทั้งหลาย ที่มาจากทางไกล่ทางไกล่ก็ดี ได้มีเจตนามาแต่เบื้องต้นเป็นปุพพเจตนา ตั้งแต่แสวงหาสิ่งของมาทำบุญทำทานการกุศล ก็มีเจตนามาจากจิตใจ เมื่อมีเจตนาแล้วก็เลยชวนขวายแสวงหาสิ่งของมาทำบุญได้ และได้ชวนขวายมีความเพียรพยายามมาถึงยังสถานที่นี้ได้ ก็โดยเจตนาของตนเอง และมีความเพียรพยายามมาถึงสถานที่นี้ได้ เมื่อมาถึงสถานที่นี้แล้วก็ได้ถวายสิ่งของตามกำลังความสามารถของตนที่ทำได้ ก็เต็มใจที่จะถวายสิ่งของแต่ละสิ่งละอย่าง เป็นคนที่มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา พวกกันสร้างสมอบรมคุณงามความดีไว้เป็นที่พึ่งของตน ตนได้แสวงหาสิ่งที่เป็นที่พึ่ง คนมีที่พึ่งก็เหมือนกับคนที่มีบ้านอยู่ มีเงินมีทองมีรถมีเรือไว้ใช้สอยสะดวกสบาย ก็เรียกว่ามีที่พึ่ง ทำให้เกิดความสะดวกสบาย อันนี้ที่พึ่งทางใจก็คือบุญ..บุญคือความสุขใจ ได้ทำคุณงามความดีอะไรเอาไว้เมื่อไหร่ เมื่อนึกถึงว่าได้ทำคุณงามความดีเอาไว้แล้ว ตามกำลังความสามารถของตนที่ได้ทำเอาไว้ ใจก็เลยมีความสุขเรียกว่าบุญ บุญคือความสุขใจที่พวกเราทุกคนได้สร้างสมอบรมเอาไว้แล้ว ก็อบอุ่นใจว่ายังไงๆ ถ้าหากเรายังไม่ถึงนิพพานเมื่อไหร่ ยังต้องกลับมาเกิดในวัฏสงสารนี้อยู่ ก็จะได้รับบุญรับกุศลที่ตนนี้ได้สร้างสมอบรมเอาไว้เป็นที่พึ่งของตน ใจทุกคนก็เลยมีความสุขเรียกว่าบุญ บุญคือความสุขใจ เป็นคุณงามความดีที่ทุกคนได้สร้างสมอบรมเอาไว้ เมื่อมีจิตใจเศร้าหมองเกิดขึ้นขุน่มัวจิตใจคิดไม่ดีไม่สบาย ก็ให้ระลึกถึงบุญกุศลที่ตนเองได้สร้างเอาไว้ เมื่อระลึกนึกถึงบุญกุศลที่ตนเองได้สร้างเอาไว้ใจก็เลยมีความสุข ความทุกข์ก็ย่อมดับไป เป็นการเปลี่ยนความคิด ถ้าเราคิดไม่ดี คิดโกรธคิดเกลียดคิดเคียดคิดแค้น เมื่ออารมณ์เกิดขึ้นอย่างนี้ ก็ให้เรามาคิดถึงอารมณ์ที่เรามีเมตตาอารีมีความปรองดองอยู่ร่วมกัน มีความสามัคคี ความสามัคคีนี้ทำให้มีความสุข เหตุฉะนั้นทางพระภิกษุสงฆ์ก็เหมือนกัน ท่านได้กล่าวว่า..สุขาสังฆัสสะสามัคคี..ความพร้อมเพรียงของหมู่สงฆ์ทำให้เกิดสุข เมื่อหมู่สงฆ์อยู่ด้วยกันพร้อมเพรียง อยู่ด้วยกันก็เกิดความสุข แม้ญาติโยมอยู่ในบ้านในช่อง อยู่ในครอบครัวของตนเอง พ่อแม่ก็อยู่สงบลูกๆก็อยู่สงบ ครอบครัวก็จะมีความสุข หน่วยงานใดก็ดีบริษัทห้างร้านกระทรวงไหนก็แล้วแต่ ประเทศชาติบ้านเมืองที่ไหน ถ้าอยู่ในความสงบสุข บ้านเมืองนั้นกระทรวงนั้น หมู่ชนเหล่านั้น ก็จะทำหน้าที่ด้วยความสุขเหมือนกันหมด ถ้าหากคนรู้จักความสามัคคี ความสามัคคีนี้เป็นปีกแผ่นแน่นหนา ทำให้กิจการงานทุกอย่างสำเร็จได้ ถ้าเราเปรียบเทียบง่ายๆก็เหมือนกับมดง่ามหรือมดแดงที่เขาลากไส้เดือนตอนหน้าหนาว ลากไส้เดือนออกมา ไส้เดือนที่มันตาย มดตัวเล็กๆก็ช่วยกันลากไส้เดือนตัวใหญ่ๆไปได้ ก็ด้วยความสามัคคีของเขา เราเห็นสัตว์มีความสามัคคีแล้วก็มามองที่มนุษย์เรานี้ มนุษย์ฉลาดกว่าสัตว์ทั้งหลายจึงเรียกว่ามนุษย์เป็นผู้ที่มีจิตสูง มีจิตสูงก็คือมีความฉลาด มีความคิดว่า

สัตว์ ก็น่าจะสามัคคีกว่าสัตว์ ถ้าเราสามัคคีกันอยู่ที่ไหนๆเราก็จะเห็นความสุขเกิดขึ้น ทำอะไรคนละไม้คนละมือช่วยกันอย่างนั้น เหมือนเราช่วยกันปิดกวาดเช็ดถูศาลานี้ก็เหมือนกัน พระภิกษุสามัคคีกันช่วยกันปิดกวาด คนละไม้คนละมือแป๊บเดียวก็เสร็จโดยง่ายด้วยความสามัคคี ญาติโยมก็เหมือนกัน ทำอะไรทุกอย่างถ้าสามัคคีกัน คนละไม้คนละมือช่วยกันซึ่งกันและกัน ก็จะทำงานนั้นสำเร็จลุล่วงลงได้อย่างรวดเร็วและเรียบร้อยไปได้เพราะความสามัคคี

..เหตุฉะนั้นถ้าเรานึกถึงความสามัคคีมีเมตตาต่อซึ่งกันและกัน อยากให้ทุกคนๆนั้น ถ้ามีความทุกข์ก็ให้พ้นทุกข์ ถ้ามีความสุขก็ให้สุขยิ่งขึ้นไป คิดสั้นๆอย่างนี้ก็ทำให้ใจของเรามีความสุขได้ เหตุฉะนั้นพวกเราทั้งหลายเมื่อได้รับพรจากพระเจ้าพระสงฆ์ อย่าลืมแผ่เมตตาทุกครั้งๆ ไม่ว่าจะไปวัดวาอารามไหน ครูบาอาจารย์องค์ไหนให้พรอยู่วัดไหนก็แล้วแต่ เราควรจะมีเมตตาแผ่ความสุขแก่สัตว์โลกทั้งหลายผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากลำบากบ้าง เพื่อสัตว์โลกทั้งหลายจะได้รับความร่มเย็นเป็นสุข การแผ่เมตตาเมื่อนึกถึงก็เป็นความสุขใจ ถ้าเขามีความสุขใจเขามารับบุญรับกุศลจากพวกเรา เขาก็จะพ้นจากทุกข์ไป ก็นับว่าพวกเรานี้เป็นผู้ที่มีเมตตานั่นเอง สัตว์ทั้งหลายเขาจึงพ้นจากกองทุกข์ไปได้ เพราะฉะนั้นแต่ต่อไป ก็ขอให้ทุกท่านได้ตั้งใจแผ่เมตตาดังที่ได้กล่าวมานี้แล้วด้วย..